

אפיזודה, וקיסמה המיוחד. כל אפיזודה באה להוכיח שוב ושוב עד כמה משוכלל וגאוני השימוש של פליני באמצעי הכימיה של האמנות השביעית. לגביה, סצינה בסרט היא כיצירה מר סיקלית, המתחילה בנושא ומגיעה עם האוריאציות שלה הרחק הרחק מן התחלה. ובכל פעם נידמה כאילו הוא מיצה כבר את כל מה שניתן למצות בנושא מסויים. ואז בנה ההפתעה. עוד משהו צץ לפתע, בלתי צפוי ומדהים עוד יותר מכל מה שקדם לו.

כמו למשל חגיגת הזלילה המונומני טלית, המתרחשת ברחוב, כשהשול-חנות גובלים ממש עם פסי החשמלית. כר לם צרחים, כולם דוחסים לפיותהם בר רעבתנות כמויות אוכל מפחידות — ובין לעיסה לשנייה מתלוננים על בעיות עיני כול. נדמה כאילו לא רק ריח המאכלים, אלא גם ריח זיעת הגברים העירומים למחר צה והנשים בריאות הבשר עולה באפך. או כמו למשל בתי-הבושת של התקופה, עם יצאניות שכל אחת מהן היא דוגמה קלאסית לגיוון הגדול של פליני האלהים.

לגן-עדן במהירות

מה על הביקור בתיאטרון הוודוויל הר שכונתי, כאשר הקהל נוטל חלק בהר פעה לא פחות מן הברדנים על הבמה. העיתונאי הצעיר מוצא את עצמו ישוב ליד הומוסקסואל — הדומה באורח מזור ללוקינו (מוות בוונציה) ויסקונטי?

ומה על אותה סצינה תעודית כביכול של צילום הכניסה לרומא המודרנית דרך האוטוסטראדה הראשית — סצינה המת חילה בשקט ובשלווה כמעט אידיאליים בשמיים כחולים וכבש דוחס, גשם, מוות, לחלום בלהות של רעש, דוחס, גשם, מוות, טינופת, ווהמה? אך זו אינה תעודה, אלא חצי קילומטר של אוטוסטראדה שניבנתה בשטח האולפן, ובה העלה פליני את הר תמצית המרוכזת של סיוטי האוטוסטראדות שעברו עליו באיטליה.

לא פלא שכאשר הוותיקן חזה בו, הוא מצא לנכון להציג את הסרט כמלאכת השטן. אחת הסצינות המרכזיות, הארוכות והמפתיעות שבו, מביאה תצוגת אופנה כמוזיקה, הסצינה מתרחשת ברמי יונה של נסיכת-כנסיה, המבכה את הימים שעברו, כאשר היא האמינה עדיין הטיל חיתתו על עמך, לזכר אותם הימים, נדמה

על בעיות העיכול שלהם, וממשיכים לזלול. לצופה בסרט נדמה שהוא יכול להריח את ריח הזיעה העולה מהגברים העירומים למחצה והנשים השמנות. ובמרכז האורגיה, זמר בפעולה. האורגיה נערכת ממש ברחוב כשהשולחנות גובלים בפסי החשמליות.

אורגיה-הזלילה הנעי רכת ברחוב הינה אחת הסצינות המדהימות בסרטו של פליני. ערימות של בני-אדם זוללים כמו חזירים ערימות של אוכל, מנבלים את פיהם, מתלוננים

פסטיבל הזלילה

הגדול ביותר לאהבי הקולנוע שם. אמנם אלינור פרי, תסריטאית מכובדת (בין היתר דויד וליזה והבית בצל העצים) אירגנה הפגנה נגד מודעת-הפירסומת של הסרט, אשר הציגה אשה רכונה, כמו הזאבה של ריינולדס זרמוס. וחיה מקושט בשלושה שדיים. "זה בזיון האשה", זעפה הגברת הנלחמת לשיחורר המין החלש. אבל אפילו היא הודתה שפליני גאון.

פדריקו פליני ופיונה פלורנס, יצאנית-הצמרת הרור מאית, בבית-בושת לחברה הגדולה הגבוהה, בביום סצינה מתוך הסרט. זו הייתה היצאנית שפליני התאהב בה בצעירותו, חשב לשאתה לאשה.

פליני והכלה

מסלינה, קיסרית רומא שהתפרסמה בהולוד תה, מיוצגת, בסרטו של פליני, על-ידי אשתו של הרוקח ברימיני, הנשארת ישובה, במקום במרכבה, במכונית מפוארת, כששניים ממשתפי ההילולה מתמוטטים לרגליה. הסרט הרגיו את ראשי הוותיקן.

הקיסרית ההוללת

רק דבר אחד העיב במיקצת על השימ' חה: היעדרו של האיש שעשה את הסרט והיעדרם של כמה קטעים מתוך הסרט עצמו. מאוחר יותר הסתבר שכל ההעת' קים שיצאו מחוץ לאיטליה, שונים בצורה זו או אחרת מאלה שהוצגו במולדת פליני. כך, שגם בישראל תוצג גירסה שונה קצת מזו שהיתה ברומא. למשל, תחסר כאן השמצה קטנה על האפיפיור ("עם הברכות שלו, אי-אפשר אפילו לתבל סלט").

לה לנסיכה שהיא עורכת מסיבה, עם אחד מנסיכי הכס הקדוש כאורח כבוד. שיא המסיבה היא אותה תצוגה, בה מתגלים השיכלולים האחרונים באופנת הכמורה: מודלים כמו "לגן-עדן במהי רות" — שני כמרים על סקטים — נזיר רות עם כובעים בצורת כנפיים — "למי קומות שחסר בהם איורור" — ואף בגדי קדושה של אפיפיור, המקושטים בנורות ניאון מצנצנות. ברור שלא זה בדיק הר מזון הרחוני עליו ממליצים בוותיקן. כאשר הוצג הסרט בפסטיבל קאן, לא הטיל איש ספק בכך שזה היה המאורע

ברדק לעניים. ללא אולמות-קבלה מפוארים, ללא הכנות מיותרות. כאן באים, בודקים את הסחורה בידים חקרניות, ועולים למעלה, הבנות ממתנות, לבושות פחות או יותר, במיטדרון.

בושת לעניים